

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **C. T. H.**, nar. X, státní příslušnost X, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem AK Čechovský & Václavek, s.r.o., se sídlem v Praze 1, Opletalova 25, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2015, čj. OAM-518/ZA-ZA14-HA08-2014, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ministerstvo vnitra ČR vydalo k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR rozhodnutí ze dne 29. 1. 2015, kterým žalobci mezinárodní ochranu s poukazem na ustanovení §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění, neudělilo. Žalobce namítal nezákonnost tohoto rozhodnutí správního orgánu, namítal, že žalovaný nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, není řádně odůvodněno a je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Účastníci řízení nejsou řádně definováni v souladu s § 18 odst. 2 správního řádu, v dalším pak rozhodnutí odporuje jeho § 68 odst. 3, když žalovaný nezohlednil shromážděné podklady a řádně je nevázal k aktuální situaci žalobce. V rámci pohovoru žalobce sděloval okolnosti své složité situace, obavy z návratu do vlasti vzhledem ke zdejšímu odsouzení a postupu úřadů domovského státu s uživateli drog a jejich

dealery. Jistě v jeho případě existují i důvody, hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 14. Přesídlení osob, zdržujících se mimo území Vietnamu, je velice složité, vláda podporuje migraci, co největší odliv občanů z Vietnamu. Po návratu z ciziny se prakticky nelze bez pomoci rodiny usadit, situace osob s drogovou minulostí je špatná, je tak na místě zvažovat nejen azyl z humanitárních důvodů, ale i udělení doplňkové ochrany s ohledem na jeho obavy o zdraví. Žalobce se konkrétně obává nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání a v tomto směru poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 2 Azs 71/2006, pojednávajícím o povinnosti nevystavit žadatele o azyl mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu (čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb.), pokud hrozí „reálné nebezpečí“, že bude takovému zacházení vystaven. Toto je potřebné dle přesvědčení žalobce zkoumat, a s ohledem na podklady, zejména zprávu Human Rights Watch, hrozbu perzekuce ze strany státních orgánů nelze vyloučit. Žalobci hrozí uvěznění či umístění do speciálního zařízení, přestože si již svůj trest v ČR odpykal. Procedura repatriace je složitá, státní orgány Vietnamu se jistě o odsouzení žalobce dozvědí a jeho přesídlení bude velmi složité. Žalobce proto navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán podal dne 4. 5. 2015 písemné vyjádření, v němž nesouhlasí s uplatněnými námitkami žalobce, odkazuje na obsah správního spisu s tím, že jeho postup při rozhodování byl zcela v souladu se zákonem o azylu i jednotlivými ustanoveními správního řádu. Své rozhodnutí považuje žalovaný za správné, byl zjištěn skutečný stav věci, případ byl posuzován ve všech souvislostech a žalovaný se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl. Správní orgán si pak opatřil potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí, po jejich posouzení dospěl k závěru, že žalobce neuvedl skutečnosti, svědčící o možných důvodných obavách z pronásledování v případě návratu do vlasti, tedy takových, které jsou upraveny § 12 písm. b) zákona o azylu a § 14a. Vlast jmenovaný opustil z důvodu sloučení rodiny s jeho otcem, jeho povolení k trvalému pobytu bylo zrušeno jeho vlastním zaviněním, a to z důvodu jeho trestné činnosti, byl mu uložen trest vyhoštění z území ČR. Jediným důvodem, kvůli němuž zahájil správní řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany, je legalizace jeho pobytu na zdejší území. V této souvislosti ovšem odkazuje žalovaný na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně čj. 2 Azs 50/2010 ze dne 17. 2. 2011, kdy soud judikoval, že „Institut mezinárodní ochrany nelze chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na území ČR a nelze jej tedy využít jako „náhradní řešení“ v případech, kdy cizinec nesplňuje podmínky pro získání trvalého pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců...“ V dalším žalovaný tvrdí, že skutkový stav byl zjištěn v dostatečném rozsahu, umožňoval přijetí rozhodnutí o žádosti žalobce, toto rozhodnutí netrpí nedostatkem odůvodnění a výroková část je dostatečně konkrétní a určitá, umožňuje dostatečnou identifikaci jak osoby žadatele, tak předmětu řízení i právní ustanovení, dle nichž bylo rozhodováno. Jde o standardní vymezení výrokové části běžně správním orgánem užívané a soudy dosud aprobované. Po věcné stránce vycházel žalovaný z příběhu žalobce, tento vyhodnotil jako nenaplnující důvody pro udělení kterékoliv z forem mezinárodní ochrany a na tomto závěru setrvává i k podané žalobě. Situaci žalobce se žalovaný zabýval, nevyhodnotil ji však jako situaci, hodnou zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, dle dostupných informací správní orgán popírá, že by existoval právní důvod k opětovnému trestnímu stíhání osoby, která spáchala trestný zločin

v zahraničí, kde za něj byla pravomocně odsouzena a vykonala tam i stanovený trest odnětí svobody. Obava z dvojího potrestání je tedy bezpředmětná. Navíc žalovaný odkazuje na rozhodnutí NSS čj. 3 Azs 12/2003 z 15. 10. 2003, dle soud mj. uvedl, že „udělení azylu z humanitárních důvodů je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoliv, to je skutečně věcí diskrečního oprávnění správního orgánu, soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů“. Správní orgán řádně zjistil a posoudil žalobcovu osobní, sociální a ekonomickou situaci, zdravotní stav a věk, odkázal na závěry vydaného rozhodnutí, které jsou dostatečným a srozumitelným způsobem odůvodněny a ze kterých jasně plyne, z jakých důvodů nebyly shledány důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu. V rámci důkazního řízení se správní orgán zabýval všemi skutečnostmi, sdělenými žalobcem, zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady, vše řádně vyhodnotil, s námitkami žalobce proto nemůže souhlasit. Žalobu navrhuje zamítnout jako nedůvodnou.

Při jednání soudu dne 8. 2. 2016 setrval zástupce žalobce na původním návrhu, pověřená pracovnice žalovaného setrvala na závěru správního orgánu o správnosti napadeného rozhodnutí, připomněla, že žalobce měl v ČR upraven od r. 2002 trvalý pobyt, po jeho odsouzení však došlo k jeho zrušení. O mezinárodní ochranu žalobce požádal až po několika letech zdejšího pobytu, jeho žádost je účelová, mezinárodní ochrana je výjimečným institutem, který k legalizaci pobytu využívat nelze. I žalovaný proto setrává na svém původním návrhu, náhradu nákladů řízení neúčtuje.

Ze správního spisu soud konstatoval, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 9. 10. 2014, uvedl, že je narozen 5. 9. 1987, je státním příslušníkem Vietnamu, národnosti kinh, jeho otec žije v České republice, matka zemřela, žalobce je svobodný. Ve Vietnamu žalobce žil do května 2002, poté pobýval do ledna 2010 v ČR, několik dní v Rumunsku, 2 měsíce ve Vietnamu, po dalších 2 letech v ČR opět pobýval asi 3 týdny ve Vietnamu a od března 2012 žije v ČR. Je ateista, nikdy nebyl politicky organizován, má základní vzdělání, v ČR podnikal. Z Vietnamu odjel za účelem sloučení rodiny s otcem, žádné problémy neměl. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v ČR pobýval od 15 let, do Vietnamu se vracet nechce, nejsou tam lidská práva. V ČR má otce a nevlastní sourozence, přítelkyni, která má upraven trvalý pobyt. Chce si zde vybudovat rodinu a najít práci, v r. 2012 byl odsouzen za pěstování marihuany k trestu odnětí svobody v délce 3,5 roku a 8 letům vyhoštění. Z tohoto důvodu by mohl mít ve Vietnamu problémy. V rámci pohovoru dne 9. 10. 2014 žalobce uvedl, že si myslel, že s otcem bude mít v ČR lepší život, než ve Vietnamu, kde bydlel v malém domku matky. Přijel za otcem a měl povolení k pobytu, v 18 letech začal podnikat. Do r. 2005 žil s otcem, pak si pronajal pokoj v Chebu, prodával zboží. Trvalý pobyt měl povolen do prosince 2017, ale toto bylo po uvěznění zrušeno. Kdyby spáchal takový trestný čin ve Vietnamu, dostal by nejvyšší trest nebo smrt, tamní komunistický režim nemá drogové problémy rád. Byl by asi sledován a měl by problémy. Když byl odsouzen, byly o něm podány informace. V r. 2010 byl na pohřbu matky, v r. 2012 byl v zemi původu jako turista. Jeho přítelkyně je rozvedená, má dceru, nebydleli spolu, ale stýkali se. Dne 5. 1. 2015 byl žalobce seznámen s podklady správního orgánu.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75

odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Soud konstatuje po přezkoumání správnosti a zákonnosti rozhodnutí, že námitky

o tom, že napadené rozhodnutí nesplňuje požadavky jednotlivých ustanovení správního řádu, nejsou důvodné. Žalobce je jasně identifikován jménem, příjmením a datem narození, jakož i svojí státní příslušností. Jasně označen je i žalovaný, výrok rozhodnutí obsahuje přezkoumatelné sdělení o tom, že žalobci se neuděluje mezinárodní ochrana podle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Soud považuje námitky žalobce ohledně neurčitosti rozhodnutí v uvedeném smyslu za nedůvodné. Žaloba dále obsahuje náhled složité situace žalobce, která měla vést žalovaného k udělení humanitárního azylu, neboť jeho možnost případného usazení v zemi původu by byla problematická. Soud plně odkazuje na výše uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu žalovaným, z nichž jasně plyne, že soud co do naplnění podmínek ust. § 14 zákona o azylu zkoumá pouze dostatečnost podkladů správního orgánu a to, zda v daném případě nedošlo k zneužití správní úvahy. V daném případě neseznal soud žádné takové pochybení. To, že žalobce ztratil na základě svého odsouzení možnost pobývat v ČR na základě institutu trvalého pobytu, je zcela souladné se zákonem, pobyt bez legální úpravy na zdejším území je protiprávní a s ohledem na uložený trest vyhoštění je pak zcela zřejmé, že žalobce se snaží pobývat na zdejším území co nejdéle, nicméně je rovněž evidentní, že k tomuto kroku zneužívá zákon o azylu, který možnost mezinárodní ochrany váže pouze k taxativně stanoveným, velmi vážným skutečnostem. Jak žalovaný správně hodnotil, z žádného podkladu nelze usoudit, že by mohlo v případě žalobce dojít v zemi původu k trestání za skutek, který již dostatečným způsobem byl v cizině vyřešen. Případné problémy žalobce nejsou a nemohou být azylově relevantní, neboť nenaplnují tíži azylově relevantních situací, které vedly zákonodárce k přijetí mezinárodně uznávaného zákona o pomoci cizincům v případech pronásledování, či hrozby vážné újmy. Žalobcem uváděné námitky jsou pouze ryze účelové, spekulativní a ničím nepodložené. Žalobce zcela jistě nebyl v zemi pronásledován, sám uvedl, že do ČR přijel za lepším životem s otcem, který tu dlouhodobě žil. Využil tak možnosti sloučení rodiny dle českého právního řádu, institut trvalého pobytu však skončil z výše uvedených důvodů. O žádných problémech v zemi původu před svým odjezdem žalobce nehovořil, naopak, uvedl, že do Vietnamu později dvakrát odjel, poprvé na pohřeb matky a podruhé jako turista. Podmínky ust. § 12 zákona o azylu tak v případě žalobce evidentně nejsou naplněny. Podmínky ust. § 13 a § 14b cit. zákona rovněž nejsou splněny, naplněny pak nejsou ani podmínky, hodné zvláštního zřetele. Pokud žalobce namítal hrozbu mučení, nelidského či ponižujícího zacházení, k takové hrozbě se již soud výše vyjádřil, zdůrazňuje, že žalobce o takovém nebezpečí nepředložil žádné důkazy, ani objektivní tvrzení, jeho námitky jsou pouze spekulativní a ničím nepodložené. Soud proto považuje své odůvodnění za dostatečné a srozumitelné. Připomíná, že sám žalobce v žalobě uvedl, že hrozba vystavení azylově nebezpečnému zacházení musí být reálná, což v daném případě není ničím podloženo. Žalovaný uvedl, že považuje shromážděné podklady za dostatečné, tyto jsou součástí správního spisu a ocitovány na str. 3 a 6 napadeného rozhodnutí ve věci. Žalovaný se zabýval situací žalobce podrobně, na str. 7 velmi rozsáhle popsal přístup vietnamských úřadů k otázce migrace obyvatel země a zabýval se i konkrétní situací žalobce pro případ návratu. Jeho námitky tak jsou nedůvodné, po přezkoumání a projednání věci proto soud dospěl k závěru o zamítnutí žaloby dle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje zněním ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný správní orgán náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 12. února 2016

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně